

ikke saaledes, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i Gaar syntes at ville antyde, at Bygningsskatten ikke er fikseret og af den Grund er stadig stigende. Den er ikke stigende; den hviler den Dag i Dag endnu paa Forordningen af 1802, men selvfølgelig stiger dens Udbytte i Købstæderne, fordi Ejendommenes Antal, Ejendommenes Størrelse tiltager, og den stiger ogsaa fremdeles paa Landet, fordi der kommer ny Ejendomme til, som falde ind under denne Beskatning.

De Steder, hvor man altsaa ved en Fiksering af Hartkornet vilde komme ned — dog ikke lavere, end man hidtil i Gennemsnit havde været — vilde Følgen deraf være, naar man senere skulde forøge den kommunale Beskatning, at man blev nødt til i større Omfang end hidtil at gribe til en Formue- og Lejlighedsskat eller en Formue- og Indtægtskat, og det er netop af Hensyn dertil og af Hensyn til de forøgede Udgifter, der kunne komme i Amtskommunerne, hvor man jo kun i mindre Omfang har anden Beskatning end Hartkornbeskatning, at jeg mener, at en Regulering af den personlige Kommuneskat til Kommunerne ved Vedtagelsen af disse Love bliver mere paatrængende nødvendig, end den nogen Sinde har været.

Det ærede Medlem, som nu satte sig, fremkom, som sagt, med en Udtalelse vedrørende Fordelingen af de Bidrag, som Kommunerne fremtidig skulde have af Statskassen. Der er jo to Ting at skelne imellem: Et er at skelne mellem de forskellige Grupper af Kommuner, og et andet er inden for disse Grupper at skelne mellem de enkelte Kommuner. Inden for de Kommuner, der her er Tale om, har man jo tre Grupper: man har Amtskommunerne, man har Sognekommunerne, og man har Købstadkommunerne; — vil man under de sidste ikke tage Kjøbenhavn med, saa bliver Kjøbenhavn den 4de Gruppe. Jeg finder det naturligt, at det Bidrag, der i saadanne store Kommuner falde ad forskellige Veje, maa, naar man følger Lovforslaget, blive i samme Gruppe. Det er ogsaa Lovforslagets Mening, at Overførelsen af Gammelskatten skulde udelukkende komme Amtskommunerne til gode, $\frac{3}{4}$ af Bygningsskatten og Land- og Ligningsskatten skulde komme Sognekommunerne til gode, og $\frac{3}{4}$ af Bygningsskatten og den lille Smule Gammelskat, man endnu har, samt Ligningsskatten, skulde komme Købstadkommunerne til gode; det samme gælder i Kjøbenhavn. — Jeg tror ikke, at man har nogen Gammelskat i Kjøbenhavn. Det er

altsaa Fordelingen mellem de store Grupper. Der kunde man vist nok følge det, som Lovforslaget — antager jeg — har tænkt sig; men med Hensyn til Fordelingen mellem de mindre, enkelte Kommuner, der er Forholdet naturligvis lidt vanskeligere, hvis man akkurat skulde indrette det saaledes, at de rige Kommuner ikke fik forholdsvis mere end de mindre velhavende. Men at dele Tilskuddet fra Statskassen efter Kommunerens Udgifter til Fattig- og Skolevæsen, det vilde da i alt Fald ikke kunne ske med Hensyn til alle Kommunerne, ikke i Forholdet f. Eks. over for Amtskommunerne, thi Amterne have jo ingen Udgifter hverken til Fattig- eller til Skolevæsen.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) var meget ugunstig stemt navnlig over for de kommunale Skatter i det hele og særlig mod Bygningsafgiften. Han sagde, at det var en i høj Grad uretfærdig Skat, og han sagde, at den var endogsaa lige saa uretfærdig som Toldskatten. Det sidste slog mig i den Grad, at jeg ikke kunde tilbageholde den lille Bemærkning derimod, at jeg ikke fandt Toldskatten nogen uretfærdig eller ubillig Skat. Jeg tror, at naar man vil være ærlig, saa er der ikke mange Mennesker i vort hele Samfund, der mærke stort til Toldskatten. Naar jeg gaar ud fra den Forudsætning, at en utilbørlig Told ikke lægges paa Folkets absolute Fornødenheder, saa finder jeg, at en Toldskat er den lempeligste, naturligste og retfærdigste Maade at beskatte paa. Thi naar jeg, som sagt, gaar ud fra, at ikke de absolute Livsfornødenheder paa utilbørlig Maade fordyres ved Tolden, saa staar det i ethvert Menneskes Magt at indrette sig saaledes med Tolden som han finder, at han har Raad til; jo mindre han bruger, des mindre bliver hans Skat, og jo mere han bruger, des større bliver den. Jeg antager derfor, at det er netop den Maade, hvorpaa man allerbedst træffer Skatteevnen, idet de rige nemlig betale høj Toldskat, fordi de bruge meget af de toldpligtige Varer, medens den mindre bemidlede kan indskrænke sit Forbrug i det Omfang, han anser for nødvendigt. Jeg maa derfor for mit Vedkommende tage Afstand fra hele denne Betragtning. Bygningsafgiften er heller ikke mere uretfærdig, end enhver Beskatning af den Natur altid maa være. Naar man læser Forordningen af 1802 igennem, saa vil man se, at Bygningsskatten for det første blev lagt paa adskilligt andet end Bygninger, den blev ogsaa lagt paa Nyttens